

Az új arculatú Várpalota

Nem szerettem Várpalotát. Idegenkedve néztem mindarra, ami a város mai arcát jellemzi. Nem tudtam elfogadni azt, hogy amiről úgy éreztem, hozzáértéssel megőrizhető, mégis elpusztult. Nem vettem a fáradságot, hogy átgondoljam, miért maradt a múlt tárgyi emlékeiből oly kevés, és azok, akik új várost emeltek a régi fölé, őrizhetik a múltját eseményekkel, személyekkel kapcsolatban. A lelkükben, értelmükben éltethetnek valamit, ami a réginek folytatása. A nemszeretem arcú Várpalota az utóbbi esztendőben azonban többször is bizonyította, hogy becsüli a város népének múltbeli életét, igyekszik megmutatni

mindazt, ami a látszólag elfedett múltból tanulság lehet a jelen, útmutatás a jövő számára.

Kik is irányították figyelmeimet a valóság tárgyilagosabb, teljesebb szemlélésére? Azok a lelkes lokálpatrióták, akik utcát neveztek el dédapánkról, dr. Rutsek Pálról, emléktáblát avattak az ő tiszteletére is, akik legutóbb májusban emlékkiállítást rendeztek Rutsek Miló születésének 100. évfordulójára.

A helytörténész Pacsuné Fodor Sára önzetlen munkája és a MH Várpalota Helyőrségi Klub munkatársainak ügyszeretete nyomán helybeli vállalkozók nagyvonalú támogatásával megvalósult kiállítás megnyi-

tóünnepségét diákok műsora tette bensőségessé.

„Istenem segíts, hogy ne csak szeretetet várjak, hanem szeretetet adhassak, ne csak vigasztalást várjak, hanem vigaszt nyújthassak.” Ezt a szeretetet éreztük Milóka néni mellett mindig, s most, festményeit nézegetve is.

„Az életnek értéket csak a szolgálat adhat, amellyel az emberek ügye felé fordulunk...” – írja Márai Sándor. Miló néni egész életét mások szolgálatának szentelte. Erre a szolgálatra Várpalotán sokakat megtanított.

Nekik szeretnék köszönetet mondani és sok sikert kívánni.

Szabóné Réthy Kata,
Iszkáz